

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

4. Altare nudum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

rore consumeris? hinc vinum est quod lætificat cor hominis. Delicias quæris? nusquam veriores sunt, quam in hoc epulo, quod delicias præbet etiam regibus. Patriam adspiras? eni viaticum. Pretiosior tibi datur viatica cæna ad cælum tendenti, quam Eliæ ad montem Horebum eunti. Quod si sanguinis fluxum stitit illico, Christi vestis vel tacta tantum, quid Christi corpus non poterit? Sed indignus sum, inquis, qui toties pascari tam divino cibo, nec dignam adversus illum reverentiam exhibere possum. Obsecro, Christiani, pigritiam nostram reverentia nomine ne coloremus: Melius est ex amore accedere, quam ex timore abstinere, inquit D. Thomas. D. Ambrosius, verba Domini, Panem nostrum quotidie. Num da nobis hodie, de Eucharistia interpretatus: Si quotidie accipere, est panis, cur post annum illum sumis? accipe quotidie, quod quotidie tibi proficit. Sic vive ut quotidie merearis accipere: qui enim non meretur quotidie accipere, non meretur post annum accipere. Si enim quotidie accipere (inquit loco alio) sanguis Christi effunditur, in remissionem peccatorum effunditur, deo semper illum accipere, ut mihi peccata dimittantur, qui semper pecco, semper deo accipere medicinam. Gennadius

Massiliensis: Quotidie, inquit, percipere Eucharistiam, nec laudo nec vitupero, omnibus tamen dominicis diebus communicandum suadeo & hortor. si tamen mens sine affectu peccandi sit. Quæ præcipi possit facilius præparatio, quam affectum ad flagitia ponere, hoc est, deinceps Deum odisse nolle. Certè nimis illiberalis est in sumum conditorum, qui hoc pestilenti ad turpitudinem affectu carere non vult in gratiam sui conditoris. His talibus non immerito iratus paterfamilias: Dico vobis, inquit, quod nemo vivorum illorum gustabit cænam meam. Quid ais Domine? illimet ipsi sunt, qui cænam tuam gustare nolunt, & id tu eis in contumacia supplicium statuis? ita proflus, id quod ipsi volunt, sit ipsis in pœnam, & pessimum eorum velle, sit ipsis in supplicium. Cum gravi fame laboraret Samaria, & Eliseus vilissimam annonam rei frumentaria propediem futuram promitteret, unus è regis satellitis ut vanum hoc varicinium irridens: Si nubes, inquit, prægnantissima frumenta pluant, nunquid ideo farina tam vilis erit pretii? Cui Eliseus: Videbis, inquit, oculis tuis, & inde non comedes: omnia ex ordine sunt facta. Multorum hodieque pœna hæc est: vident divini panis abundantiam, sed inde non comedunt. Videbis, frigidissime Christiane, sub re divinâ panem hunc in altum attolli, sed inde non comedes; videbis per plateas ad agros deferri, sed inde non comedes; videbis plurimos illo in templis refici, sed tu inde non comedes: exclusus es ab hac mensa, quia teipsum exclusisti.

§. III.

At verò prædestinati, velut germani Dei filii, hoc pane diu carere, gravissimam patris iram interpretarentur, ita nullam illius fruendi occasionem negligunt: non enim nesciunt quam benigne providentissimus Deus cunctis animantibus suum cuique cibum parat; aquilis aves, leonibus feras, equo avenam, bovi fœnum, gramen ovibus, ceto pisces, homini panem è terra; si qui hominum velint esse filii, panem è cælo. Hunc illi cælestem, hunc filiorum, hunc Angelorum panem, magno desiderio, submissâ reverentiâ, ardente affectu sumunt credentissimè maluntque piè impudentes filii quam malè verecundi hostes videri. Ex horum prædestinatorum numero si quem Christus in magnâ hac cænâ sic alloquitur: Attende quid amore tui pro te fecerim. Spinas in capite meo numerabis, non item dolores alios in corpore. Flagella & clavi corpus meum faciunt, at verò cor meum injuriæ innumeræ. Ipsam panem mortem pro te passus sum in horto, angores me prius flagellarunt quam milites. Tuum jam est cogitare, quid hostes fecerint, cum etiam amicissimi læderent. Scis, in quam duro lectulo pro te mortem objerim.

Amor meus (ut disceres quantus fuisset) acerbissimâ omnium & ignominiosissimâ morte defungi voluit, sed ignominiosior illâ crucis & acerbior reperi non potuit. En, pro te mortuus sum, & milles pro te mori non reculassem. Tu verò pro me quid patieris? vis ut meus in te amor sit perpetuus, fac ut sit mutuus, amantem te ama. Ego te amavi ad mortem, ad crucem usque, & quousque tu me amabis? Quis prædestinatorum illorum non sincerissimis infusus lacrymis respondeat? Etiam ad mortem usque, ô mi amantissime Domine, etiam ad ipsam usque crucem te amabo, si sic tibi placeat. Et quis mihi tribuat, ego moriar pro te, mi Jesu, ô Jesu mi suavisime? quis ego sum, ut pro te mori sim dignus; & quis tuus hic est amor, ut hæc pati, ut sic mori pro me, sine me, ô vita mea, volueris? Hi tales gemitus, castissima hæc suspiria crebræ communionis, epulatoria solent esse colloquia; sic animus Deo suo intimè unitur.

Et idcirco communionem crebram (modò sinceris ea habeat affectus, et si non ardentissimos) magnum prædestinationis signum ponimus. Verum, quidquid vel libri clament, vel cathedræ, pars magna Christianorum tam gravi malæ consuetudinis veterno premitur, ut nullis piorum exemplis, nullis sanctorum monitis excitari queat, & ad frequentioris sacramentorum usum permoveri.

O Christiani quæ glacialis rupes, quod letale frigus pectora vestra constringit, ut sic refugiat amoenissimum hunc solem? non advertitis, hoc meras esse techinas cacodæmonum, qui omnem divini amoris ignem in nobis cupiunt extinctum, ut hoc animi pessimo furore obrigescerent, vivamus velut mortui, pereamus in sordibus, nec in illam vivorum regionem perveniamus? At qui perseveranter Christum amat, nil magis quam sæpe cum Christo esse desiderat, ut verissimè dixerit Cassiodorus: Inaudita est dilectio quæ amicum amat, & præsentiam ejus non amat.

IV. PRÆDESTINATIONIS

SIGNUM.

SYMBOLVM IV.

ALTARE NVDM ET DEVELATVM. Per quod Symbolum IV. significatur Renuntiatio omnium. Proclamat Servator noster: Qui non renunciat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Renunciare jussit omnibus, suasit relinquere omnia. Ita dicat qui Christiani sanguinis est: Pauperimus esse malo quam Dei inimicus; malo bonis omnibus, quam divinâ gratiâ spoliari.

Paupertas multos fecit mercatores non atomatum paupertas aut panni, sed cæli. Simile est, inquit Christus, regnum cælorum homini negotiatori, querenti bonas margaritas, inventa autem una pretiosâ margaritâ, abiit & vendidit omnia quæ habuit, & emit eam: mercator iste non damnum censet, sed maximum quæstum, omnes opes suas amisisse: imò certè non amisit, sed vendidit, quia pro illis maximi pretii gemmam recepit. Reculas suas dedit, & Christi chirographum acquirit, quo uno erit olim beatissimus: aurum contempsit, & totum sibi cælum jam habet oppignerat: prædiola sua non deseruit, sed paratuserat deserere, & amplissimum sibi regnum comparavit. Qui margaritâ habet, inquit Chrysostomus, novit se divitem esse, etiam si ignotum illud sit, cum parvo in loco margarita recondatur. Certè negotiandi causâ vivimus, non otandi. Neque ullus tam rerum egenus est, serere: qui hanc gemmarum mercaturam nequeat facere; Nos Lib. Evang. enim querit Deus, non sine nobis nostra, inquit Augustinus. 49 in Matt. 13. Neque verò etiam ullus tam abundans rerum est & dives, cui difficile videri debeat, emendis unionibus illis, parvi facere sua omnia. Mercatus hic non exigit, ut opes amittat, sed ut paratus sit, si necesse, amittere; negotiatio enim hic

non exigitur huius ratio non est, ut pecuniam omnem erogat, sed ut, si opus, malit animæ parcere quam pecuniā, & multo promptius mendicis esse velit quam Dei inimicus. Non enim animam pro pecuniā, sed pecuniam pro animā deponere convenit, seu sponte largiendo, seu patienter amittendo. Et hoc esse signum prædestinationis affirmamus. Huc nos non tantum Christiana fides, sed & ratio ducit.

§. I.

Silpon & Bias amissis omnibus bonis, se nihil amisisse dicebant.

Silpon captā patriā, ereptis liberis, amissā uxore, cum ex incendio publico solus & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio, nunquid omnia perdidisset; Nihil, aiebat, perdidit; omnia mea sunt mecum. Idem, amissis omnibus, ausus est dicere Bias: pectore enim illa gestabat, non humeris, nec oculis videnda, sed animo æstimanda. Hoc generosi pectoris nota sit in idololatrā, in Christiano certæ prædestinationis signum est ad vitam. Ille Christo facit stipendia, qui cum amissis plurima, dicere tamen audeat: Omnia mea mecum porto: Deus meus, & omnia.

Sanctissimum virum, Franciscum Assisiatem accepimus, noctes ipsas, quatuor verbulorum horum commentatione & creberrimā repetitione, summā cum animi sui voluptate transigisse. Sanctissimum hunc virum liceat imitari, & in omni egestate gloriamini: *Deus meus, & omnia.* Alii alia querant, alia desiderant, aliis oblectentur: unum ego Deum quero, Deum desidero, Deo meo delectabor, *o Deus meus, & omnia!* opes aliis & honores, voluptates aliis universas relinquo: Deum ego habeam, & omnia habeo. Totos ego aliis mundos concedo; aureos & gemmeos montes non invidet; exquisitissimas eorum delicias non ambio; mihi Deus meus est omnia. Nihil ita bonum, nihil ita pulchrum aut jucundum est, quin summum illud, & primum, ac supremum bonum, & melius, & pulchrius, ac amenitate incomparabili sit jucundius, *o Deus meus, & omnia!* quā me varia sepe accendunt desideria, quā diversis quandoque ignibus ardeo, quā multis æstuo cupiditatibus? ita ut cum lunatico illo adolescente, modò in ignem, modò in aquam rapiat. Sed quānam illa tanta bona sunt, quæ ego tam anxie appetō? heu vana, fluxa, sepe turpia, & quæ non possunt esse diuturna, sic ut suum dominum & amatorem vel moriendo prævertant, vel deserant morientem, Deus meus, amor meus, gaudium meum, & mea omnia, quid tandem est quod appetere possim, cuius loco non tu mihi sis, *o Deus, & sis omnia?* mihi cibus, mihi potus, mihi quies, mihi gaudium & voluptas, meus mihi maximus honor est Deus, Deus mihi omnia, & plus quā omnia. Nam etsi cibus, quos inhio, vesci: potu, quem cupio, refici: voluptate, quam ardeo, frui liceat: quid tamen istud vesci, quid istud frui est & refici? *Deus meus, & omnia,* te frui, à te refici, est perfectissimè recreari, est frui omnibus bonis. At interim pergit labor, dolor affligit, curæ distrāhant, opes minuunt, favor subtrahitur, vita decrevit; homines turbant & exagitant. Nihil horum verior, proclamat Paulus, nec facio animam meam pretiosorem quā me, dummodo consummem cursum meum. Neque enim hæc omnia, etiam si simul ingruant, mala sunt, si summum illud bonum opuletur, Deus: *Deus meus, & omnia.* Tu mihi *o bone Deus, o bonitas,* in ipsis laboribus es quies, in doloribus voluptas, in curis securitas, in paupertate vera es opulentia; tu mihi ab omni hominum insultu, propugnaculum es tutissimum, tu mihi, quidquid malorum fugiam, es refugium; tu mihi es omnia, quæcunque tandem desiderare possim, vel optare. Omnis copia quæ Deus meus non est, egestas mihi est. Quid impuros rivulos sectemur? ipsum fontem habemus, eūque limpidiſsimum: Deum habemus, omnia habemus, quæcunque habere concupiscimus. Si quem

Matth. 17. vers. 15.

Act. 20. vers. 24.

A paupertas flagellat, si cui fortuna irascitur, minus quidem is gaudet, sed & dolet minus: suum ab hoc fortuna repetere non potest, nec alienum mors auferre.

§. II.

Hic tamen eo modo pauperi, felicitate non cedit dives ille, cui cum plurimum bonorum possideat, nihil amat: opes arcu claudit, non corde; tristitia nequaquam extinguendus, etsi perdat universa. Nam sine dolore amittitur, quidquid sine amore possidetur: Quæ verò ardentè diligimus habita, graviter suspiramus ablata, ait D. Gregorius. Bonum quo quis verè bonus est, nemo sinitus accipit, nemo amittit invitus, bonum est quod enim censendum non est, quod eripi potest. I nunc, Satan, & tabellarium te finge, nondum omnis patientissimè Jobi familia est exincta, etiamnum vivunt, qui renunciare possint omnibus: Curre ergo, nuncia tali, clama altum: Res tua & pecunia tua omnis est perdit. Responsum nunc audi: Nisi ego illam fortassis, illa me perdidisset; jam in viā ad cælum ero expeditior. Exoneravit me Deus, caro quidem sed periculoso pondere, & tutiore posuit loco; damnum non putabo, quod Deus mihi voluit esse remedium. Et cur me frustra & vanè affigerem? habui ista tanquam perditurus: nunc ego magis meus sum, cum ista non sunt mea amplius. Auditis Christiani, audis Orciniana vulpes? sic sentit, sic & loquitur, quisquis cælo prædestinatus est, nec unquam tantum bonorum potest perdere, quin liberam hanc vocem retineat: Jactura non est, sed versura, cum lucrum ingens dispendio levi comparamus, cum terræ glebulis mercamur cælum.

V. PRÆDESTINATIONIS

SIGNVM.

SYMBOLVM V.

FRYTEX ROSARVM spinis septus undique. Per Symbolum monstratur Afflictio perpetua, & exercitatio cum V. Tribulatione. Abraham Evangelico epuloni in flammis hoc signum opponit: Recordare fili, quia recepisti bona in vita tua, Lazarus, similiter malis; in vitā tuā letabaris, Lazarus cruciabatur: nunc tu cruciatus, letatur Lazarus. Sic vertuntur vices certā Dei lege. Patiendum est, aut hic, aut ibi, aut in alio prorsus orbe & verè novo. Alterutrum nunc mature eligendum; nemo evadit. D. Chrysostomus, Quem Orat. 3. de videri, inquit, virtutis studiosum; innumeris tamen affligi Lazarus moleſtis, beatum hunc puta, ut qui commissā peccatā hic diluat, & illic paratam habeat mercedem.

Impossibile est ut qui malis indixerit bellum, pressuris careat. Nefas est pugilem Dei vacare deliciis, non licet epulari luctantem: luctamen enim sunt præsentia omnia, certamen, bellum, pressura, angustia, stadium: aliud est quietis tempus, hoc ærumnis deputatum est atque sudoribus. Nullus, ubi ad certamen se exiit, undique est, requiem querit. Si enim requiem queris, idcirco exiisti? cur libidinibus ac naturæ bellum indixisti? Nihil horum te perturbet, siquidem illi in quiete, tu in tentationibus vivas. Alioquin erroris damnandum est beati Jacobi hortamen: Omne gaudium existimate, fratres mei, cum in tentationes varias incideritis. Nihil eo infestius, cui nihil evenit adversi. Argumentum est talem ad Deo contemni tur imbellem & ignavum. Amphitheatrum honoris est, inter adversa luctari. Certa beatitudinis testera est, posse in perpeſſionibus gaudere, & circitudois cum latrantibus undique malis, hilarem cælo animum posse in atrollere, etsi per genas copiose fluant lacrymæ. Scivit perpeſſior equidem Christus nos ingenti ærumnarum acervo locupletes, gaudium solidum, præter spem futuræ mercedis, cedit habere nullum. Et tamen tanquam beatis: GAV-Matth. 5. DETE, ait, ET EXULTATE. At nos, quoties vanè lamentamur